

[Aksel Larsen.]

Sejr, hvis der dog skulde komme faglig Konflikt.

Jeg behøver her kun at henvise til Sagen om Modepalæet i København, som jo er tilstrækkelig illustrerende for den Politik, Regeringen her lader gennemføre, og jeg vil komme en lille Smule mere udførlig ind paa Konflikten ved Skovgaard Mergelleje ved Kolding. Skovgaard Mergelleje faar som saa mange andre Mergellejer Statsunderstøttelse, og denne Statsstøtte, som kontrolleres af den siddende socialdemokratiske Regering, udnytter Entreprenøren til at underbetale sine Folk, hvorfor han i en Aarrække har ligget i Konflikt med Fagforeningerne derovre. Nu gjorde de menige Arbejdsmænd i Kolding en Ende paa denne Tilstand ved at gaa ud og stoppe Arbejdet paa Mergellejet. De formaede dog ikke til Trods for Beslutning om, at ingen Overenskomst maatte afsluttes under 1 Kr. 5 Øre i Timen, at forhindre Dansk Arbejdsmandsforbunds Hovedbestyrelse i at afslutte Overenskomst til 80 Øre i Timen. Men det er interessant, at efter at Konflikten er afsluttet, efter at der, som man siger, er løbet meget Vand i Stranden, og Sagen delvis er gaaet i Glemmebogen, saa kommer pludselig Regeringens Repræsentant, Anklagemyndigheden, og forlanger gennem Statsadvokaten i Sønderborg og Politiasistenten i Kolding rejst Tiltale mod 22 Arbejdsmænd i Kolding, Tiltale, som rejses ikke alene efter alle mulige og umulige Voldsparagraffer, men som ogsaa rejses i Henhold til Tugthusloven, idet Bevismaterialet for Vold er uhyre spinkelt, og man saa foretrækker at tage Tugthusloven med, saaledes at man kan sige, at i det mindste har Arbejderne forset sig mod Loven om Arbejds- og Erhvervsfrihed, fordi de har fordrevet Skruebrækkere, og altsaa skal de straffes.

Det er den socialdemokratiske Regerings Indstilling til den faglige Kamp, det er den socialdemokratiske Regerings praktiske Anvendelse af det, Socialdemokratiet selv har kaldt Tugthusloven, og det beviser bedst, hvor denne Regering staar.

Jeg vil minde om et andet Eksempel. Det vedrører ikke en faglig Konflikt, men det viser, hvorledes Politiet sættes ind mod Arbejderne. Det er Begivenhederne paa Hauserplads i København, hvor man vil forbyde de Tusinder af Arbejdsmænd, der gaar til Kontrol, ja, ikke forbyde dem formelt at passere, men forbyde dem at staa stille. Og til Oplysning for det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen, som er saa vred over

Love og Forordninger fra den Estrupske Periode, skal jeg erindre om, at man har nedlagt dette Forbud i Henhold til en Forordning fra 1863, som var saa „god“, at selv ikke Estrup behøvede at lave den „bedre“.

Vi har ofte her i denne Sal diskuteret Regeringens politimæssige Foranstaltninger mod Arbejderklassen. Jeg finder det derfor unødvendigt her at gaa mere detaljeret ind paa dette og skal kun henvise til det, som under disse Debatter er sagt fra kommunistisk Side. Det er ganske tydeligt, at Regeringen, samtidig med at den giver det absolut nødtørftige, men heller ikke mere, til de daarligt stillede i Samfundet, stadig væk udvikler og udbygger sit politimæssige Apparat for at kunne holde dem nede, som ikke maatte være tilfredse. Hvis vi betragter § 19 i det forelagte Forslag til Finanslov, ser vi, at der er i hvert Fald eet Ministerium, hvor der ikke skal spares. Det er Justitsministeriet. Der findes der Forhøjelser paa op imod 1 Mill. Kr.; f. Eks. alene paa Lønninger til Statspolitiet omtrent en halv Million Kroner og til Patrouillegodtgørelse 180 000 Kr. mere end det foregaaende Aar, en lille Post som Kontorholdsudgifter 17 000 Kr. mere, o. s. v., o. s. v.

Det er alene Udgifterne til Statpolitiet, der stiger med saadanne Beløb. Læg saa dertil, hvad der under denne Regerings Førerskab er opnaaet af forøgede Udgifter til Politiet i Kommunerne, og man kommer til det Resultat, at hvis Betegnelsen Politistat nogen Sinde har været gyldig for det, det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen kalder det yndige Land, saa er det nu.

Og denne indenrigske Politik ledsager Regeringen af en ubetinget og gennemført Knæfaldspolitik for det nazistiske Tyskland. Her skal jeg ogsaa indskrænke mig til at nævne enkelte Eksempler, som er typiske nok; hvis Tiden tillod det, kunde der blive Anledning til meget mere. Jeg vil blot henvise til den kyniske Udvisningspolitik, Regeringen driver over for Flygtninge fra det nazistiske Tyskland, hvor den ikke er veget tilbage for at lade saadanne ikke blot udvise, men udlevere til Hr. Görings Politik, og hvor den i hvert Fald kun har den Bestræbelse: Hurtigst muligt at faa disse skubbet bort til et andet Land. I Danmark maa der ikke være Asylret for politiske Flygtninge fra Hitlers Tyskland.

Jeg skal nævne en anden Ting. Det tyske nazistiske Parti har holdt en Partikongres i Nürnberg. Man kan i hvert Fald ikke camouflere denne Partikongres med, at det var et Statsforetagende, men ikke desto mindre fandt den danske socialdemo-